

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені
К. Д. Ушинського»
Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла
Коцюбинського
Аріельський університет
Інститут мовної освіти Норвіча
Харбінський інженерний університет
Центральний університет Хар'яна (Індія)

Актуальні проблеми сучасної філології та методики викладання
іноземних мов

Збірник наукових праць

Одеса-2023

УДК 37.016:81'243

А 43

Актуальні проблеми сучасної філології та методики викладання іноземних мов: збірник наукових праць / за заг. ред. А. А. Юмрукуз. Одеса: Магістр, 2023. 79 с.

Збірник містить тексти доповідей IV Міжнародної конференції з питань сучасної філології та методики викладання іноземних мов, що відбулась 20-21 квітня 2023 р. на кафедрі західних і східних мов та методики їх навчання ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

УДК 37.016:81'243

Рецензенти:

К.п.н., доцент, доцент кафедри методики навчання іноземних мов Вінницького державного педагогічного університету імені М. Коцюбинського Петрова А. І.

К.п.н., доцент, доцент кафедри романо-германської філології та методики викладання іноземних мов Міжнародного гуманітарного університету Першина Л. В.

Головний редактор:

А. А. Юмрукуз, кандидат філологічних наук, доцент (ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»)

Редакційна колегія:

Попова О. В., доктор педагогічних наук, професор (Університет Ушинського, Україна)

Ігнатова О. М., кандидат педагогічних наук, доцент (Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського, Україна)

Жовнич О. В., кандидат педагогічних наук, доцент (Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського, Україна)

МакКой А., голова міжнародного освітнього проєкту “English by camp”, викладач Інституту мовної освіти Норвіча, Велика Британія

Петров О. О., кандидат філологічних наук, доцент (Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського, Україна)

Рену Я., доктор філософії, професор Центрального університету Хар'яна, Індія

Давидович Н., доктор філософії, професор (Аріельський університет, Ізраїль)

Ян Юань, доктор філософії, Харбінський інженерний університет (Китайська народна республіка)

©Колектив авторів, 2023

© ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

шанобливий син, і добродісна вдова, яка покінчить життя самогубством, щоб піти за чоловіком. Читаючи цю частину постійно згадуються перші дві, адже подібність персонажів, а саме негативних, змушує створювати асоціативні ряди. Наявність таких персонажів в заключній частині показує, що з плином часу нічого не змінилося [1].

У Цзінцзи вже створював твори в жанрі сатири, але роман «Неофіційна історія конфуціанців» стала ніби вінцем цих спроб. Сатиру в цьому творі автор використав як основний художній засіб опису повсякденного життя китайців початку XVIII сторіччя. Одним з центральних об'єктів, які висміює У Цзінцзи в своєму романі є державна екзаменаційна система [2, с. 209]

Автор вдало підкреслює вади своїх героїв використовуючи для цього саме сатиру. Даний засіб також використовується для змалювання життя вчених та чиновників, або як їх ще називають еліти Китаю.

У Цзінцзи не просто жартував над недоліками, він зло їх висміював пороки, і часто висміювання переростало в сарказм. Автор не просто намагався викрити ці пороки, він вимагав їх повного знищення.

Змальовуючи життя конфуціанців та представників різних верств населення автору вдалося показати все суспільство від нижчих шарів і до імператорського двору. У романі на перший план висувуються питання, які були дуже важливими для того часу, і це є великою заслугою письменника [2, с. 217].

Загалом роман «Неофіційна історія конфуціанців» спрямовано проти бюрократії та системи відбору чиновників за допомогою іспитів, які проводили в Китаї. Сатира яскраво представлена в кожній главі твору, саме тому можна зрозуміти, що вона дійсно виступає провідним художнім засобом. Кожна ситуація, кожен герой який присутній в книзі – висміювання автором людських вад, якими він наділив майже кожного.

Література:

1. У Цзінцзи «Неофіційна історія конфуціанців». Моя бібліотека. URL: <https://mybiblioteka.su/9-110815.html>
2. Hsia C.T. The Classic Chinese Novel: A Critical Introduction. New York: Columbia University Press. 1968. 438 p.

ІСТОРИЧНА ЕПОПЕЯ ЛО ГУАНЬЧЖУНА «ТРИЦАРСТВО»

*Елеонора СТРИГА,
Дар'я ХАЩЕВСЬКА,
Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К.Д. Ушинського,
Одеса, Україна*

Роман Ло Гуаньчжуна «Трицарство» є історичним епосом, який описує один із найбурхливіших періодів в історії Китаю. «Трицарство» являється не лише визначним літературним творінням, але й енциклопедією доби феодальної

роздробленості. У ньому описані всі аспекти життя тодішнього суспільства. У Китаї все більше спеціалістів і вчених займається цим твором, всебічно вивчають його культурне і художнє значення і реальний історичний зміст науки про застосування талантів у суспільстві, про психологію, науку суспільних відносин, стратегічну науку, науку управління, військову доктрину і тактику, а також етичні та моральні норми. Події розгортаються наприкінці 2-го — на початку 3-го століття нашої ери, у час, коли Китай зіткнувся з багатьма труднощами, включаючи повені, голод і вторгнення кочових племен. Головні герої — переважно історичні особи, серед яких придворні, генерали, чиновники. Вони демонструють позитивні риси, засновані на конфуціанській етиці, такі як вірність і синівська шанобливість. У романі нараховують понад 400 персонажів, що робить його величезним і розгалуженим епосом. Автор представляє у літературному вигляді історію суперництва претендентів на престол в останні роки династії пізня Хань. Ло Гуаньчжун зібрав багато історій, сюжетів, записів, неофіційних хронік, народних переказів, і наповнив оповідання своїми політичними ідеалами та почуттями військового досвіду повстанської армії, в образах виклав історію політичної і військової боротьби царств Вей, Шу та У [1, с. 34-38].

Одним із найпопулярніших героїв роману «Трицарство» є знаменитий Чжуге Лян. Його ім'я стало в Китаї прозивним для людей проникливого інтелекту, винахідливих, дотепних і далекоглядних політиків. У народі він відомий як «Сплячий дракон» [3, с. 112-117]. По суті, саме Чжуге Лян, а не імперська постать Лю Бей чи брати Гуань Юй і Чжан Фей, є центральним героєм роману. Чжуге Лян постає перед читачами як проста, на рідкість скромна і водночас надзвичайно мудра й загадкова людина. У романі «Трицарство» також є кілька негативних героїв. Серед них найколеритнішою фігурою є придворний Цао Цао, який протиставляється Чжуге Ляну як носій глибоко зневажених феодально-деспотичних рис. У китайському суспільстві ім'я Цао Цао стало майже синонімом «зрадник» і «негідник». Це глибоко типовий образ. Будучи вихідцем з аристократичної сім'ї, Цао Цао вже в дитинстві відрізняється хитрістю, лицемірством і егоїзмом. На початку роману він зраджує дядька і обманює батька. Пізніше, протягом своєї кар'єри, він знищує і обезголовлює оточуючих за найменші провини, безжально розправляється з усіма, хто стає незручним, включаючи своїх найвірніших супутників і товаришів. В цьому романі детально розглядаються патріотичні погляди та політичні принципи головних героїв роману, Цао Цао і Чжуге Ляна, і порівнює їх методи керування та політичні погляди [2, с. 57-60].

Цей роман відображає історію Китаю в період національної роздробленості та міжусобних війн, і дає можливість читачам краще зрозуміти

події та персонажів цього часу, поділити їх на хороших та поганих, висловити свої думки та написати коментарі. Роман «Трицарство» значно вплинув на культуру та літературу не тільки в Китаї, а й в інших країнах світу, і дослідження його політичних та патріотичних аспектів дозволяє краще зрозуміти його внесок у світову літературу.

Література:

1. Дун Мей-кань. Досвід вивчення роману «Трицарство». 1974. с. 210 с.
2. Лу Ди. Збірник статей про «Трицарство». Пекін. 1957. 110 с.
3. Чжоу Ли-Бо. Збірник статей про «Трицарство». Пекін. 1957. 270 с.

ВАН МЯНЬ ТА ЙОГО ТВОРЧІСТЬ

*Елеонора СТРИГА,
Вікторія ШУЛЬГА,*

*Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К.Д. Ушинського,
Одеса, Україна*

Великих досягнень Ван Мяннь здобув у жанрі «квіти і птиці», частіше всього зображуючи сливу. Цвіт сливи — одні з перших квітів весни. І вони є вісниками, говорять про період, що приходить після холодної зими. Квітучі сливи — давня традиція малювання, задовго до цього періоду. Ця тема стала дуже популярною серед літераторів та високоосвічених грамотних чоловіків, які малювали заради власного самовдосконалення та один для одного. У цьому Ван Мяннь досягає великої майстерності та витонченості. Своєму досвіду в малюванні слив митець присвятив спеціальний трактат «Управління сливами», де розкриває техніку зображення гілок і квітів сливи. Також в його доробку є сувої з зображенням бамбука та гірських порід [1, с. 129].

Також Ван Мяннь відомий як поет. Часто свої картини супроводжував власними віршами. В основному в них подано опис природи, почуття автора при спостереженні за нею. Через зображення пейзажу у своїй римі Ван Мяннь намагався продемонструвати свої політичні погляди, які були ворожі щодо монголів з імперії Юань [1, с. 129].

Прикладом вірша, в якому чітко помітні його політичні погляди, є «Квіти сливи», де простежується натяк на наступ військ Чжу Юаньчжана: «Різкі пориви західних вітрів, що людей валили, піднімали пилуку, як орда, замерзли під Великою Стіною. То весна, надія, на південь від Янцзи» [1, с. 130].

Картина може здатися тендітним середовищем для всіх цих хвалебних надмірностей, але вона зберігає своє місце з тонким багатством, заповнюючи доступний простір безліччю кольорів. Звичайна S-подібна крива, навколо якої зазвичай розташовуються малюнки гілок сливи, знаходиться у гілці, яка простягається приблизно від нижнього правого кута до верхнього лівого, але інші гілочки та суцвіття квітів частково приховують цю організацію, що дає